

HÁLAADÓ DICSÉRET.

(Az embernek adott javakért.)

Áldásiddal be van telve
Ur Isten! a mindenség.
Dicsőséged magasztalja
Alatt a föld, fenn az ég...
Tőled vagyon mindenünk,
Te vagy a mi Istenünk.
Oh Uram! a dicséret,
Egyedül téged érhet.

Buzgó szívvel adunk hálát,
Hogy embert is teremtél,
És bennünk a te szent lelked
Munkálkodva, hatva él...
Hogy az ember küzd elé
Isteni tökély felé:
Mindezért a dicséret,
Oh, Uram! téged érhet.

Bámulandó az bizonynal,
Ember létre mit hozott.
Mit a művész lángszelleme
Nagyot, szépet alkotott...
De, Uram! a dicséret
Egyedül téged érhet:
Utánzás a művészet,
Az örök szép a Tied.

Nehéz utján vizsgálódva
A tudomány nem pihent,
Használatra, kényelemre
Felfedezett sok mindent.

De Uram, a dicséret
Egyedül téged érhet:
Mit a tudós fedez fel,
Azt szent kezed rejté el.

Hol értelmes és munkás nép
Egyetértve üt tanyát,
Ott a kopár föld felvirúl,
Széppé teszi a hazát...
De, Uram, a dicséret
Ezért is téged érhet;
Mert az áldás tőled jó:
Csira, napfény és eső.

A hitnek és az erkölcsnek
Fenséges országában
Követésre annyi nemes
És magasztos példa van:
De, Uram, a dicséret
Egyedül téged érhet:
Ihletést és tetterőt
Tőled nyertek a dicsők...

S a háznépek életében —
Boldog Isten! te látod,
Bár törődés, gond mellett is
Az édes boldogságot...
De, Uram, a dicséret
Egyedül téged érhet:
Tőled van a szeretet
Egyesíteni sziveket.

Áldásiddal be van telve
Úr Isten! a mindenség,
Dicsőséged magasztalja
Alant a föld, fenn az ég...
Tőled vagyon mindenünk,
Te vagy a mi Istenünk;
Oh, Uram, a dicséret
Egyedül téged illet!

A PARÁZNA NŐ.

(János e v. VIII. 3—11.)

„Helyet!... Utat!... Itéljen Ő!...
Mester, im egy parázna nő!...
Hadd halljuk a templomban itt:
Jézus ily nőről mit tanít?

Törvényben, tudjuk, az vagyon:
Kővel veretessék agyon.
De te, törvények mestere,
Te mondd meg: mit tegyünk vele?“

S a vakbuzgók mögött a nép
Sóvárgva tódul közelébb,
S ott Jézus és a nő körül
Mintegy örvénynyé tömörül.

Remegve áll a nő; s a mint
Az Urra, lopva föltekint,
Arczán a rettegés havát
Tűz szégyen pirja futja át.

Nem szól az Ur. Merengve jár
Szeme, miként a holdsugár,
Az asszonyon s a tömegben,
Mely néz reája mereven.

Majd, mintha nem látná emezt,
A föld porában irni kezd.
És összefut az ujj alatt
A porba irt parancsolat.

De a talányt az emberek
Gyarló esze nem érti meg.